

Amb bones paraules

Palma "ja" és Palma

Text: **Gabriel Bibiloni**
<http://bibiloni.cat>

El nom de la capital de Mallorca sempre ha estat víctima de polèmiques. En un altre temps fou el debat entre *Mallorca*, el nom antic vertader, i el romàntic i fals *Ciutat de Mallorca*; i, en relació al nom actual, la polèmica s'ha mogut entre el *Palma* de sempre i el postís *Palma de Mallorca*, un nom creat a l'exterior per a resoldre els inconvenients de la tendència d'alguns a confondre Palma i Las Palmas.

Les qüestions històriques i lingüístiques ja han estat prou exposades en altres llocs, i em

plau haver-hi participat en la mesura i forma que he sabut. Dels aspectes legals sembla que n'hem fet com un sainet. A l'hora d'escatir quin era el nom oficial de la ciutat pareix que hem estat molt de temps sense saber on anar a fer els ous. I això malgrat que la Llei de normalització lingüística (1986) estableix que els topònims oficials illencs els estableix el Govern de les Illes Balears, i malgrat que el dit Govern, complint aquell encàrrec va promulgar un decret (1988) on es fixa el nom oficial de *Palma*. I malgrat que l'Estatut –que és una llei orgànica de l'Estat, que com a tal està per damunt quasi tot doni a la capital el nom de *Palma*. Malgrat tot, dic, n'hi havia que consideraven que l'única font de legitimitat topònica era el registre d'entitats

locals del Ministeri de les Administracions Públiques, on constava fins ara el nom de *Palma de Mallorca*.

La legislació espanyola sobre règim local, que en la qüestió de la determinació de les formes toponímiques oficials pot semblar que entra en conflicte amb la legislació del Parlament de les Balears (en tot cas, respon a una situació prèvia a l'Estat autònic), estableix que un canvi en el nom dels municipis ha de ser aprovat pel Govern de la comunitat autònoma, amb l'acord previ de l'Ajuntament afectat i de la Diputació (en el nostre cas, el Consell Insular, que, a més, va rebre la competència del Govern indicada). D'acord amb això, els municipis que han canviat a tots els efectes la forma del seu nom –com, per exemple, Maó– han seguit

el procediment referit: acord del ple municipal, acord del Consell Insular i notificació a Madrid per al canvi en el registre d'entitats locals.

Nombroses persones i entitats havien demanat a l'Ajuntament de Palma que duqués a terme els tràmits indicats, a fi de canviar *Palma de Mallorca* per *Palma* davant l'administració de l'Estat, i l'Ajuntament no reaccionava. Un bon dia se sabé que el Ministeri havia canviat d'ofici el nom en el famós registre. Simplement, quan va detectar que una llei autonòmica com la Llei de capitalitat donava a la ciutat el nom de *Palma*. Dimarts passat l'Ajuntament de Palma ho va fer públic, després de tres mesos de saber-ho, per cert. El fet dona la raó als qui sosteníem que el registre ministerial no determina quines són les formes oficials sinó que

només les recull; que en el nostre cas els topònims oficials s'estableixen aquí, i ho fan les autoritats de les Illes. Fa temps que ho han fet, vaja.

Tot això ja està passat. Ara ningú no té cap argument per a negar que el nom oficial de la capital de Mallorca és *Palma*, i que el provincial i provincià *Palma de Mallorca* és un nom il·legal. Ara cal que tothom s'adapti a aquesta legalitat sense dilacions i sense excuses. La policia, la Guàrdia Civil, les empreses, tota l'administració, les pàgines web de l'Ajuntament, etc. etc. I aquell gran rètol que hi ha damunt l'edifici de l'aeroport que indica als visitants a quina ciutat arriben ha de ser canviat per un altre amb el nom correcte, *Palma*, un nom bellíssim i complet que no pot dur ningú a cap mena de confusió.

PARADA DE LLIBRES

Immersos ja de ple en la tardor –com a mínim segons el calendari, això de les temperatures va com va– arriben títols que conviden a encarar aquesta recta final de l'any prèvia a la bogeria nadalenca. I no podia faltar un llibre sobre la guerra civil per aquesta temporada. *Els nens de l'exili (1936-1939)*. *Història d'un èxode oblidat* arriba de la mà de Columna. És obra de l'escriptor i historiador César Alcalà i en les seves 160 pàgines intenta fer un recorregut per la història dels més de 34.000 infants evacuats per la República durant la Guerra Civil i per les dificultats que varen haver de suportar en els llocs d'acollida.

Segurament un dels esdeveniments literaris més importants de l'any serà la publicació del nou llibre de Baltasar Porcel, *Cada castell i totes les ombres*. Mentre arriba, el 23 d'octubre,

els seus lectors poden acudir a les llibreries i retrobar-se amb *Les pomes d'or*, una novel·la del 1980 que ara es recupera de la mà d'Edicions 62. La recerca del Sant Graal és la pauta simbòlica a partir de la qual es desenvolupa la trama d'un llibre del tot fascinant.

La temporada de tardor també és un bon moment per a la represa teatral. I si els teatres han començat bé la seva programació, també s'han publicat nous texts escrits. Així les coses, al Gall apareixen dos textos que realment són tres. I és que en un sol volum s'han aplegat *Un cas molt rany* i *L'home que feia pets*, de Josep M. Diéguez. Les dues obres formen part del número 8 de la col·lecció Fundació Teatre Principal de Palma i són les

obres guanyadores del concurs de textos de teatre infantil i juvenil Premi Guillem d'Efak dels anys 2003 i 2007 respectivament. El volum 9 d'aquesta mateixa

col·lecció aplega el text *Ignició*, de Sergi Xirinaçs Díaz, que va guanyar el premi Teatre Principal de textos dramàtics del 2006.

Els clàssics d'altres literatures també ens arriben en parella. Edicions 62 continua la tasca impecable de la col·lecció Les mi-

llors obres de la literatura universal (segle XX) i ara ens hi arriba *Estimat Michele*, de l'escriptora italiana Natalia Ginzburg. Es tracta d'una novel·la gairebé epistolar que reprèn el tema de les relacions familiars que ja centrà la seva obra més important: *Vocabulari familiar*. Hi ha un rerefons de militància política planant sobre de tota la novel·la, que se situa en l'ambient de la burgesia intel·lectualitzada de la Roma d'inicis dels setanta.

El segon clàssic de la llista és Naghib Mahfuz. L'editorial Bromera acaba de publicar en català una de les obres més interessants del premi Nobel egipci: *La batalla de Tebes*. Publicada originalment el 1944, la novel·la forma part del gruix d'obres que l'escriptor va dedicar a novel·lar l'Egipte faraònic. En aquesta ocasió la lluita és entre els hicsos i els egipcis, i el lector que s'endinsi dins aquestes pàgines es podrà traslladar a la perfecció a aquella època a través d'una narració molt àgil i es-

quitada de sucosos diàlegs.

Precisament de l'editorial Bromera també arriba un llibre que segurament farà les delícies de tots aquells que viuen el món literari intensament, i que està destinat a vendre'n molts exemplars. La novel·la en qüestió és d'Urbà Lozano, es titula *Plagis* i acaba de guanyar el darrer premi de Narrativa Ciutat de València Constantí Llombart. Lozano manté un bloc a internet (<http://ginjol.blogspot.com>) i a la contraportada del llibre es pot llegir el següent: "Imagineu-vos que guanyeu un premi literari... sense haver-hi presentat cap obra. Això és el que li ocorre a Carles Llorenç, qui aviat s'adonarà que, a més d'aquesta estranya circumstància, el relat que se suposa que ha escrit, es un plagí i decideix renunciar al guardó". A partir d'aquí hi ha una al·lota assassinada, seduccions de polítics... Amb tot això segur que n'hi haurà molts que ja sortiran corrent a les llibreries a comprar-lo. Vejam si respon a les expectatives.

